

PHẦN 6

Hạ Y ơi! Đừng có mệnh hệ gì nha em!

Khải Đăng thầm nói với mình khi nhìn Hạ Y thiem thiep trên một cánh tay mình. Cả anh và cô đều ướt đầm nhưng Khải Đăng không cảm thấy lạnh bởi gió, bởi sương, mà anh đang cảm nhận được một cái lạnh ghê rợn nào đó thì đúng hơn. Lần đầu Khải Đăng biết sợ là gì.

- Ê? Anh định đi đâu vậy?
- Bệnh viện!
- Làm gì?
- Đương nhiên là cấp cứu cho cô. Bộ cô...

Quát lên rồi bỏ lửng câu nói, Khải Đăng như không tin vào tai mình. Trời ơi! Ai mới nói chuyện với mình vậy? Anh căng mắt nhìn vào màn đêm, tay bắt chặt vô lăng cố tập trung phân tích mọi chuyện. Chiếc xe đang lao nhanh trên đường liền tấp vào lề, chỉ trong một cái chớp mắt. Khải Đăng mở cửa xe bước xuống, bước chân anh nặng nề hơn cả chì. Trên tay anh vẫn ôm chặt lấy Hạ Y. Sải từng bước vào vỉa hè đầy cỏ, anh đặt Hạ Y xuống rồi hầm hầm trở lại xe. Gương mặt lầm lì như thể anh sắp phá sản đến nơi:

- Khải Đăng! Anh cư xử thế hả?

Hạ Y bị anh vút bên vỉa hè như một tờ giấy lộn, tức tối bật dậy quát lên.

Có mơ Hạ Y cũng không ngờ Khải Đăng cứng lòng cứng dạ lái xe bỏ đi luôn. Đúng là đồ máu lạnh. Cô co rúm người, gió đêm hình như hùa theo hãnh thì phải.

- Người ta đùa có chút xiu thôi, làm gì mà nổi giận dữ vậy? Đúng là nhỏ mọn.

Cô bó gối ngồi cò lại, chiếc áo quá phong phanh khiến cô run lên bần bật. Hai hàm răng va vào nhau lập cập:

- Ôi ôi! Sao mình không nghĩ hẳn là gã máu lạnh nhỉ?

Sáng thứ hai, như thường lệ, Khải Đăng nhâm nhi ly cà phê trong phòng họp, mặc kệ mọi người tranh luận. Bà Tâm Ngọc mãi lo lắng nghe Khải Bình, Khải Nam báo cáo tình hình tháng qua nên không chú ý đến thái độ của anh.

Hôm nay, Khải Đăng không chú tâm lắm đến công việc. Điều anh, đang lo lắng là nội anh không hề có cô trợ lý phía sau.

Quái lạ! Hạ Y đâu? Câu hỏi đó cứ vang lên trong đầu anh. Khải Đăng luôn ray rứt về chuyện tối đó. Cho dù có giận mấy anh cũng không nên bỏ mặc cô giữa đường phố gió lạnh, vắng vẻ. Nhưng dù cho có nghịch bao nhiêu cô cũng không nên đem sinh mạng của mình ra đùa như thế. Anh không thể nào quên cảm giác lo sợ khi đó. Mỗi lần nghĩ đến, Khải Đăng lại thấy tim thắt lại không thể thở nổi khi nghĩ đó không là trò chơi.

Đúng là Hạ Y! Khải Đăng phì cười một mình. Chỉ có cô mới dám nghĩ và làm ra trò ú tim đó. Vậy mà anh cũng mắc lừa được. Thế mới quê. Có lẽ cô nàng cũng ngượng không kém anh nên trốn luôn rồi cũng nên. Không trốn mới lạ, báo chí Đăng xì-căn-đan của anh tùm lum. Chuyện Khải Đăng yêu đương cùng người đẹp Hạ Y đang là đề tài nóng bỏng của mọi người. Nhất là giới doanh nhân. Chuyện lớn như vậy, thử hỏi ai bình tĩnh cho nổi. Đến nội anh vốn tính thương anh mà bà còn phải sưng sờ. Tuy bà không nói gì nhưng rõ ràng bà đã nhìn anh bằng ánh mắt khác, có chút gì đó không hài lòng.

- Khải Đăng! Ta đã xem qua kế hoạch chi tiết của Khải Bình, Khải Nam. Một tháng nữa, chúng nó sẽ cho ra mắt quảng cáo và mẫu mới. Con có ý kiến gì không?

Một tháng! Khải Đăng giật mình nhìn qua hai ông anh họ. Khải Bình tăng lò nhìn đi chỗ khác. Khải Nam thì nhìn anh cười nhếch môi. Một nụ cười đầy thách thức. Thời gian một tháng quá dư để anh đẩy mạnh quảng bá thương hiệu, khổ nổi... tìm đâu người mẫu đây? Sau vụ ấy, Thanh Hà đâu dễ bỏ qua cho anh, mà chỉ có công ty cô mới có đủ khả năng đáp ứng những đòi hỏi tương đối khắt khe của anh. Đúng là khổ!

- Khải Đăng! Con không đủ thời gian à?
- Dạ không! Một tháng sau, con sẽ đem đến cho nội xem.
- Vậy là được rồi.

Khải Bình ngồi im nãy giờ lên tiếng. Anh bước qua đỡ bà Tâm Ngọc đứng dậy:

- Nội à! Con đưa nội đến bệnh viện nhé?
- Bệnh viện? Sao lại đến bệnh viện?

Khải Đăng như bị điện giật ngẩng phắt lên nhìn bà Tâm Ngọc.

- Nội bị sao mà đến bệnh viện? Sao không ai nói gì với con hết vậy?

Khải Nam cười khẩy, anh vuốt nhẹ hạt bụi trên chiếc áo vest sang trọng:

- Con người có máu lạnh như anh mà cũng biết quan tâm đến người khác ư?
- Mà nói gì thế hả?

Khải Đăng nghiêng răng trừng mắt quát lớn. Trông anh không khác gì một tên du côn thực thụ. Anh có thể nhin mọi thứ nhưng

không cho phép ai chà đạp lên tình cảm của mình. Huống hồ gì những người chỉ biết có tiền, họ làm sao đủ tư cách phê phán anh.

- Có thôi đi không!

Bà Tâm Ngọc lạnh giọng:

- Các con có xem sự có mặt của ta ra gì không?

Bà liếc qua Khải Đăng:

- Con nên nghĩ đến hậu quả và trách nhiệm của mình trước khi hành động đi.

- Con...

Râm!

Hàn Tú giật mình nhìn ra cửa, anh dần cây viết xuống bàn thờ ra:

- Tao lạy mày! Có khùng thì đừng tra tấn tao kiểu đó.

Khải Đăng làm lì ngòi phịch xuống xa lông sau khi đá cửa phòng đóng lại.

- Bà nội lại rầy mày chuyện gì hả?

- Được vậy thì tốt rồi. Chẳng ai nặng nhẹ tiếng nào. Ngược lại, họ đối xử với tao cực kỳ lạnh lùng. Tao có cảm giác đã xảy ra chuyện gì và chẳng ai muốn nói cho tao biết.

Hàn Tú lấy hai lon bia trong tủ lạnh ra. Tuy là giờ làm việc nhưng một phó giám đốc tài năng như anh thì chẳng lo việc gì cả. Anh nhìn nhìn Khải Đăng một lúc rồi buông gọn:

- Mày sắp chết rồi!

Khải Đăng muốn nghẹn với ngum bia trong cổ họng, anh nuốt ực:

- Điên à? Tự nhiên chết?

- Chưa bao giờ mày thế này. Nói đi! Yêu rồi đúng không?

- Điên khùng!

Khải Đăng phẩy tay, anh ngửa cổ uống bia để khóa lấp tâm trạng của mình. Khi thật! Tại sao hắn lại nói thế nhỉ? Tên Hàn Tú này đáng sợ thật!

- Này! Mày khai thật đi. Ai có thể làm tâm hồn mày bất an vậy? Xưa nay, mày đâu nóng giận với bà nội như thế. Đừng bảo là công việc nha!

Khải Đăng đặt lon bia xuống. Nét mặt anh vẫn tỉnh bơ, Hàn Tú chỉ giỏi đoán mò! Khải Đăng này cũng không phải dễ ăn đâu. Đừng hòng chặn đầu, chặn đuôi anh để anh tự khai. Anh nhìn bạn, ánh mắt lừ lừ:

- Không công việc thì là gì? Đạo này mày hơi bi “Tám” đó.

Hàn Tú nhìn bạn nghi ngờ, anh cười cười:

- Có thật không? Nhìn mày, tao có cảm giác...

- Đẹp mày đi! Tao vừa gặp Khải Bình, Khải Nam về bực muốn chết đây, còn một tháng nữa chúng ta sẽ đưa ra mẫu quảng cáo. Tao muốn mình thắng áp đảo hai con người đó.

- Mày liều quá! Bây giờ còn chưa biết phải làm từ đâu nè.

- Nếu vậy mới đúng là Khải Đăng với Hàn Tú. Lần này thành công, tao sẽ cưới vợ cho mày.

Hàn Tú phì cười:

- Mày lo thân mày đi. Cái tính nắng mưa, bồ bịch lung tung của mày có ngày à!

- Lo gì! Tao biết tự lo. Cái chính là bây giờ chúng ta cần phải tập trung cho công việc.

- Mày có ý gì?

Khải Đăng móc thuốc ra hút. Khi nói đến công việc, anh như thành một người khác: sâu lắng, trầm ngâm. Suy nghĩ được một lúc, anh nói:

- Thay vì một tháng mới đẩy mạnh quảng cáo, tao muốn chúng ta tung ra thị trường trước. Ngày đó báo cáo số liệu bán ra luôn, bà tao sẽ bị thuyết phục ngay.

- Nhưng chưa có sự đồng ý của bà, tao sợ kết quả ngược lại. Mà tới giờ phút này chúng ta vẫn chưa biết lần này quảng cáo thế nào.

Khải Đăng cau mày:

- Sao lại không! Không phải ý tưởng đã có rồi sao?

- Đồng ý! Nhưng người mẫu đâu? Mày cho thiết kế các mẫu nón dành cho giới trẻ, mà những người mẫu trẻ đẹp thì tập trung bên công ty của Thanh Hà hết rồi.

- Mày đừng bảo tao qua đó năn nỉ nha.

- Có muốn cũng không được. Cô ta đã nhận lời giúp Khải Bình rồi. Tên đó lần này quyết hạ mày đó.

- Sao mày biết?

- Tao có mấy người bạn là nhân viên của hắn. Xem ra lần này chức chủ tịch hội đồng sẽ thuộc về hai thằng đó. Công ty của mày sẽ khó thở lắm.

Khải Đăng nghe bạn nói càng có hứng thú hơn. Trong thương trường vốn đã cạnh tranh sống chết, trong nhà lại càng khốc liệt hơn. Chẳng hạn như cô thư ký của anh, đã bị mua chuộc vì hoàn

cảnh, nhưng anh không hề đoạn tình mà vẫn giữ cô ta lại. Vậy họ mới nể phục anh. Với cách làm việc đó, không lẽ ông trời nỡ dồn anh vào thế bí? Nhưng xem ra anh càng nhân nhượng thì hai người anh em họ kia càng làm tới. Anh không mong mình tóm thu mọi quyền hành, nhưng phải lép vế trước hai con người đó thật anh không cam tâm.

- Mà đừng lo! Mà hãy tập trung vào việc sản xuất mẫu mới đi. Chuyện quảng cáo để tao.

Khải Đăng cười nhếch môi tự tin. Anh lúc nào cũng thế. Càng khó khăn, quyết tâm trong anh càng mãnh liệt hơn.

- Chuẩn bị lên làm giám đốc đi!

Hàn Tú phì cười:

- Nghe mà nói, tao ham quá! Nhưng tao chi sợ chỉ có “độc” chứ không có “giám” được ai.

Cả hai bật cười sáng khoái. Hình như sự mệt mỏi trong công việc chỉ giúp họ tăng thêm sức mạnh chứ không hề có sự lùi bước nào.

- Nè! Hai người có chuyện gì vui vậy?

Khả Hân bất ngờ xuất hiện ngay cửa. Cô hồn nhiên với mái tóc cột cao, gọn gàng với áo sơ-mi, quần Jeans. Thấy cô, Khải Đăng quay qua Hàn Tú nhìn nhìn như muốn khám phá điều gì. Cau mày trước ánh nhìn soi nói đó, Hàn Tú nạt:

- Mà làm gì vậy?

- Hai đứa bây có... hẹn hả?

Khải Đăng hỏi nhỏ. Hàn Tú hiểu bạn muốn nói gì, anh lắc đầu, mắt lờm lờm.

- Điên khùng!

Thấy Hàn Tú không trả lời thẳng câu hỏi của mình mà cầm áo khoác đứng dậy, Khải Đăng la lên:

- Mà đi đâu?

Khả Hân nhìn hai người ngạc nhiên. Cô không hiểu hai người đang nói chuyện gì nên cứ tròn mắt ra nhìn. Hàn Tú thấy cô tội nghiệp quá, anh giải thích:

- Khả Hân! Ta đi thôi, đừng quan tâm đến hân.

- Cái gì mà không quan tâm?

Khải Đăng bước đến cao giọng:

- Khả Hân! Em đi đâu đây? Học hành không lo, đi theo gã này làm gì?

- Em...

- Mà vừa thôi nha. Bọn này đi công việc chứ bộ.

- Việc gì? Tao cũng muốn đi!

Khải Đăng ngang tàng khép cửa. Hàn Tú nhìn anh, cười bí hiểm:

- Cũng được! Nhưng đừng... hối hận đó!

Bệnh viện.

Khả Hân bí hiểm nhìn qua Hàn Tú, cả hai cười cười. Hàn Tú đậu xe vào bãi, anh chìa bó khóa trước mặt Khải Đăng. Khải Đăng chưng hửng:

- Gì vậy?

- Khả Hân là con gái nên đi không, tao xách trái cây, mày ôm bó hoa này.

Khải Đăng nhìn xung quanh, anh đẩy bó hoa sang bên:

- Điên quá đi! Khi không ôm bó hoa hồng to tướng đi tùm lum.

Khả Hân cười cười:

- Anh cứ cầm đi. Tay không như thế sẽ không hay đâu.

- Hay mày ở ngoài này. Giờ có hồi hận vẫn còn kịp.

Khải Đăng lừ mắt với hai người. Biết bạn nói khích nhưng anh vẫn bướng:

- Đừng có nói nhiều. Mau đi nào!

Cả ba lại sóng bước vào thang máy. Khả Hân đứng dựa lưng vào tấm kim loại bóng loáng nhìn Khải Đăng, cô trêu:

- Anh không muốn biết bọn em đi thăm ai hả?

Hàn Tú đế vào:

- Phải! Biết đâu đó lại là người mày cần tìm.

- Điên quá đi! Chỉ giỏi đoán mò. Tao có tìm kiếm ai đâu.

Cả Khả Hân và Hàn Tú đều biết chuyện Khải Đăng dám chọc tức Hạ Y, và bây giờ anh đang sốt lên vì cuộc họp sáng nay không có Hạ Y, nhưng không ai nói. Họ muốn cho Khải Đăng biết cảm giác mong ngóng là thế nào.

Đối với Khải Đăng hình như anh chỉ sử dụng sự kiên nhẫn cho công việc. Anh chưa bao giờ bỏ công ra một đóa hoa nào để chinh phục một cô gái. Công việc chất đống mà hấn cũng bỏ, đi theo hai người đủ biết hấn đang rối bời trong lòng chẳng làm được việc gì nên mới đi rong như thế.

Thang máy dừng lại ở tầng năm, khu an dưỡng cao cấp nhất bệnh viện. Khải Đăng từng nghe bà đòi đến bệnh viện. Anh cũng nghĩ người bệnh này có liên quan đến mình, nhưng không đoán được là ai. Tuy vậy, anh cũng không muốn ở công ty, lúc nào cũng lần quần hình ảnh Hạ Y trong đầu. Có lẽ đây là lần đầu anh ray rứt vì một cô gái. Suy cho cùng, anh là người có lỗi. Anh đã “quá tay” với cô rồi. Hạ Y! Anh xin lỗi! Bây giờ em đang ở đâu? Không gặp em mấy ngày, lòng anh nghe trống vắng lắm. Phải chăng Hàn Tú nói đúng. Anh đã yêu?

- Thơ thần gì vậy ông?

Bị bắt quả tang giờ phút chìm đắm trong sự ưu tư của mình, Khải Đăng hơi quê. Anh lờm lờm nạt lại:

- Mà nhiều chuyện quá!

Tự dung đến đây, anh lại trở chứng muốn về nên xằng giọng luôn:

- Thôi, tao về đây. Tao chợt nhớ còn nhiều việc làm.

Hàn Tú nói với theo:

- Mà về còn ân hận hơn đây nhé!

- Điên khùng!

Khải Đăng âm thầm bỏ đi. Thật sự hôm nay đầu óc anh trống rỗng vô cùng.

- Làm gì phải ân hận chứ?

- Khải Đăng! Sao con lại ở đây?

Khải Đăng khựng lại ngay đường quẹo vào nhà xe của bệnh viện. Nội anh đang bước đến cùng một đôi vợ chồng đứng tuổi khá quý phái sang trọng. Lạ thật! Khách của nội thường anh đều quen. Bà luôn bắt anh phải gặp gỡ, trao đổi, hy vọng tạo ra những mối quan hệ tốt trong làm ăn mà.

Anh gật đầu chào.

- Đây là Khải Đăng! Cũng là cháu ta luôn đây.

Nghe bà nói, anh đoán Khải Bình và Khải Nam cũng quen họ. Hóa ra chỉ có anh là bị ra rìa. Nghĩ đến đây, tự anh thấy mất cảm tình với hai người này quá.

- Đây là bác Đại Lâm! Bạn làm ăn lâu nay với gia đình ta. Gia đình bác sống ở Singapore, nên con ít được gặp.

Khải Đăng lễ phép chìa hai tay khi ông Đại Lâm bắt tay:

- Cháu là Khải Đăng, mong hai bác chi bảo thêm!

- Chà chà... khá lắm! Khá lắm!

Ông Đại Lâm bật cười trước sự cung kính nhưng cái chào lại ngang tàng của Khải Đăng. Quả là sự khác biệt với Khải Bình và Khải Nam. Lần này ông sang đây quả không uống công. Thằng nhóc này rồi sẽ làm ra trò đây. Nhìn cặp mắt của nó là ông đủ biết, đàn bà con gái đeo theo cỡ nào nhưng vẫn còn độc thân là đủ biết bản lĩnh của nó rồi.

Thấy ông bà Đại Lâm cứ ngấm nghĩa thằng cháu cưng của bà, Khải Đăng cũng liều mạng đứng im, thậm chí hấn có chút tự hào vì điều đó. Bà Tâm Ngọc mỉm cười:

- Nè! Con đã đến rồi thì theo ta lên đây luôn đi.

- Con... con còn đi thăm một người bạn.

- Không có bạn bè gì cả!

Khải Đăng im re. Anh mà cãi lời hồng chừng ê mặt tại đây cho coi. Bà đang giận anh vì chuyện Hạ Y mà. Phải củng cố lại lòng tin của bà mới hy vọng hỏi thăm tin tức của Hạ Y.

Bà Đại Lâm lên tiếng đỡ giùm cho anh:

- Thôi, cháu nó có việc, chúng ta không nên ép nó bác à!

- Dạ thưa, không ạ. Dù gì bạn cháu cũng bỏ cháu rồi. Chúng cháu bị lạc rồi. Thôi, để khi khác cháu đến thăm ạ.

Ông Đại Lâm không nói tiếng nào, chỉ cười cười rồi bỏ đi. Quái! Ông ta có cặp mắt thật đáng sợ. Hình như ánh mắt này quen lắm. Anh đã gặp ở đâu nhỉ? Cứ như đọc thấu tâm can người khác.

Biết thế này lúc này từ chối về luôn cho rồi, Khải Đăng thăm rửa bản thân. Bác sĩ đang thăm bệnh nên không vào được, hậu quả là anh phải ngồi đây chịu trận trong phòng khách. Bây giờ Khải Đăng bắt đầu tò mò cho nhân vật bên trong. Ai mà được mọi người quan tâm dữ vậy? Nhân vật tầm cỡ nào bị bệnh mà phải mượn hẳn một khu đặc biệt, sang trọng, tiện nghi hơn cả ở khách sạn?

- Khải Đăng à! Ta nghe nói cháu đang mở rộng mặt hàng gì đó, có đúng không?

- Dạ vâng! Nhưng chỉ là làm ăn nhỏ thôi, cháu không dám nhận hai từ “mở rộng” đâu, thưa bác.

Ông Đại Lâm xen vào:

- Tuổi trẻ tài cao, khiêm tốn là tốt, nhưng đừng xem thường mình quá chứ, cậu trai trẻ. Cậu có nghĩ đến việc phát triển sự nghiệp ở nước ngoài không?

Khải Đăng hơi nhướng mày nhìn ông. Anh chưa bao giờ nghe hay biết gia đình ông bà Đại Lâm, nhưng hai người này có cái nhìn, cùng cách nói khá thân mật với anh. Hình như trong mắt họ, anh không xa lạ gì mấy. Họ là ai?

Rõ ràng câu nói đó không phải do vô tình hay nói theo kiểu xã giao. Ánh mắt ông chân thành nhưng nghiêm túc:

- Ngân hàng của ta đang thiếu một giám đốc điều hành trẻ tuổi, quyết đoán như cháu.

Khải Đăng hơi bất ngờ, anh không ngờ ông lại là chủ một ngân hàng. Khải Đăng đã hiểu phần nào mối quan hệ của ông và gia đình mình. Bà nội luôn xoay sở được vấn đề tài chính của công ty.

Nhưng họ giúp anh vô tư thế ư? Khải Đăng nhìn ông Lâm với ánh mắt dịu hơn nhưng cũng dè dặt hơn:

- Dạ, cháu cảm ơn bác. Cháu sẽ suy nghĩ, bởi cháu cũng rất thích làm việc trong môi trường công nghiệp đó, nhưng hiện tại công ty cháu chưa vào quỹ đạo. Cháu muốn phát triển nó trước đã.

Ông Lâm như hiểu thêm lý do bà Tâm Ngọc luôn nhắc đến tên nhóc này. Bản lĩnh nhưng thẳng thắn, khá lắm!

Bà Đại Lâm sang trọng với bộ vest màu đen ngồi quan sát này giờ lên tiếng:

- Có một lời của cháu là ta an tâm rồi. Nếu được cháu giúp đỡ, con gái ta sẽ nhẹ phần nào. Vì cái ngân hàng đó mà nó chẳng chịu lấy chồng, tối ngày chỉ biết công việc!

Nói rồi, bà nhìn sang ông. Mọi người cười sảng khoái. Khải Đăng cũng cười nhưng mà cười méo xẹo. Rồi, con gái... chưa chồng. Thì ra là bị gài. Hừm! Khải Đăng này thêm sao? Có khối... à, mà có một cô đã ngự trị trong lòng anh rồi. Anh thầm nghĩ và tự dung không có chút cảm giác thậm chí là có ác cảm với cô gái chưa biết dù cái tên kia.

Nhìn anh ngồi im, bà Lâm tiếp bằng chất giọng đều đều:

- Khải Đăng à! Ta nghe nội cháu nói cha mẹ con chỉ có mình con thôi hả?

- Dạ vâng!

Khải Đăng cười gượng gạo. Trời ơi! Đừng nói là mình đang bị xem mắt nha. Biết tổng thẳng cháu ngang ngạnh của mình, bà Tâm Ngọc lên tiếng:

- Ớ! Chỉ có mình nó thôi! Ta và cha mẹ nó đang mong có cháu ẵm bồng với người ta đây.

Liếc liếc anh, bà buông gọn:

- Hay hai cháu xem có mối nào làm mai cho nó đi?

- Ôi! Nội...

Khải Đăng kêu lên, anh đỏ mặt như con gái. Trời ơi! Sao cái ghế xa lông này nhỏ quá, lớn chút xíu nữa là anh chui vào cho đỡ quê.

- Ai lại thế? Bộ con tẹt lằm hả? Ế đâu mà nội lo.

Khải Đăng vờ bẽn lễn gãi đầu, anh quyết định nói luôn:

- Người ta có bạn gái rồi chứ bộ.

- Hừm! Thằng nhóc này! Vậy mà tới nay mới nói.

Bà Tâm Ngọc mắng yêu cháu. Ông bà Đại Lâm cũng tiếc nuôi thằng con rể đẹp trai giỏi giang nhưng chỉ cười chứ không nói lời trách móc nào. Đó là duyên phận mà.

Vừa lúc bác sĩ bước ra, cả ông bà đứng dậy vội vã. Khải Đăng cũng đứng dậy. Anh đang tự hỏi nhân vật nằm trong kia là ai?

- Bác sĩ à! Cháu nó sao rồi?

- Ông bà đừng lo, tuy bị viêm phổi nhưng đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi. Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi, nhớ chú ý đừng để cô ấy bị lạnh là được.

Bà Đại Lâm vui mừng ra mặt:

- Vâng... vâng... cảm ơn, cảm ơn bác sĩ!

Vị bác sĩ đi rồi, Khải Đăng mới phát hiện bệnh nhân trong kia là một nhân vật không tầm thường chút nào. Mọi người đã vào trong, anh đứng ngẩn ngơ nhìn vào lớp kính dày đã được kéo màn nhưng che kín.

Khải Đăng thở ra nhẹ nhẹ. Bệnh nhà giàu thôi, chắc cảm cúm gì đó nhưng nhiều tiền quá nên...

- Phải... phải... cô ấy đẹp lắm.

- Nghe đâu bạn trai cô ta là giám đốc ngân hàng gì đó!

- Vậy sao! Nhưng báo Đăng Hạ Y và Khải Đăng mà. Anh chàng đó đẹp trai thật.

Hai cô y tá vào trong rồi, Khải Đăng như vẫn chưa tin vào tai mình. Họ nói gì thế nhỉ? Anh đứng thờ người suy nghĩ? Không lẽ nào người nằm trong kia là... Hạ Y?

Linh tính thôi thúc, Khải Đăng lần từng bước đến cánh cửa inox bóng loáng. Trời ơi! Anh có cảm giác chỉ cần một hơi thở mạnh là mọi thứ trước mặt sẽ hóa thành bột xà phòng, tan biến mất. Sao anh ngốc nghếch không nghĩ đến việc này chứ?

Đúng rồi! Chỉ có Hạ Y mới được bà quan tâm chu đáo thế này thôi. Minh thật ngốc, sao vô tâm đến thế? Tự trách mình, Khải Đăng cố ghìm bao cảm xúc bồi hồi trong lòng xuống. Không phải anh mong ngóng cô phát điên lên sao? Tại sao giờ lại hồi hộp phân vân khi Hạ Y đang ở trong đó?

Cánh cửa đẩy nhẹ vào, đập vào mắt mình là hình ảnh Hạ Y xanh mướt đang nửa nằm nửa ngồi trên giường. Chiếc mền trắng mướt đắp ngang người càng khiến cô trở nên nhỏ bé mỏng manh hơn. Khải Đăng nghe tim nhói lên, đau thắt. Tại anh... tại anh mà cô bị bệnh. Tại tính tự cao, ngạo mạn của anh mà cô phải nằm đây, phải chịu đựng bao đau đớn. Ôi! Anh là tên xấu xa...

Không hiểu Khải Đăng đã dùng bao nhiêu từ tệ hại nhất mắng mỏ, xỉ vả bản thân. Nếu được đánh đổi anh sẽ nằm đó thay thế cho em Hạ Y ạ. Lần đầu... phải, đây là lần đầu Khải Đăng có cảm giác mình đau thắt vì một người con gái.

Nghe tiếng động, mọi người dồn mắt ra cửa. Khải Đăng không rời mắt khỏi Hạ Y. Anh đang trăn mình chịu đựng ánh mắt lạnh giá của cô. Có lẽ cô căm giận anh lắm.

- Châu Đăng! Lúc này có phải cháu nói vào thăm bạn là Hạ Y không?

Không hiểu bà Đại Lâm có ý gì mà cố ý nói thế, Khải Đăng chỉ biết gật đầu. Giờ này, anh không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ. Anh chỉ có một ước muốn là cả bà nội cùng ông bà Đại Lâm biến mất. Ít ra là phút giây này. Để làm gì ư? Đơn giản là anh muốn ôm Hạ Y thật chặt... thật chặt và nói với cô rằng: “Hạ Y! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi Hạ Y nhé!”

Nghĩ là nghĩ chứ Khải Đăng đâu phải phù thủy mà có phép màu. Anh ngồi xuống ghế kê ngay cửa cùng nội, lặng im ngắm nhìn.

- Hạ Y à! Ta đã hỏi bác sĩ rồi, bệnh của con đã không sao.

- Phải đó! Lúc bà đây gọi điện báo tin, mọi người lo cho con lắm.

Nghe ông bà Đại Lâm nói, bà Tâm Ngọc đang có cảm giác họ đang trách móc điều gì. Bà liếc qua Khải Đăng. Tụm anh cúi mặt như người có lỗi. Mà có lỗi thật đấy thôi.

- Hạ Y à! Ta xin lỗi khi không chăm sóc lo lắng cho con chu đáo.

- Bà! Bà đừng nói thế. Tại cháu nghịch ngợm đi chơi khuya nhiễm lạnh thôi.

- Con còn bệnh nó. Rõ ràng nó làm con té xuống hồ mà.

Bà Tâm Ngọc tức giận quát lên:

- Ta sẽ...

- Nội...

Hạ Y cố gượng ngồi dậy phân bua:

- Con không sao thật mà. Báo chí Đăng sai rồi. Con trượt chân té xuống hồ, chính anh Đăng đã cứu con đấy. Cũng tại con ương bướng đi chơi mới bị nhiễm lạnh thôi.

- Con không cần nói hộ nó.

Thái độ cương quyết của bà Tâm Ngọc làm Hạ Y quýnh lên. Cô nhìn về ảo não của Khải Đăng và những lời của Hàn Tú cùng Khả Hân lúc nãy cho thấy anh không cố ý. Khải Đăng không lạnh lùng, nhẫn tâm mà do anh quá cao ngạo, không cho phép ai chơi khăm mình thôi. Suy cho cùng lỗi ấy cô gây ra trước, Hạ Y đã đùa quá trớn.

Ông Đại Lâm thầm cười kín đáo liếc sang vợ. Bà cũng nhìn đáp lại ông:

- Hạ Y không nói dối đâu. Con bé không tự dưng mà bệnh ai đâu bác à.

Bà nhìn Khải Đăng cười yêu thương:

- Con gái ta đã làm phiền cháu nhiều, cháu không giận chứ, Khải Đăng?

- Dạ, dĩ nhiên là... ơ... hồi nãy bác gọi Hạ Y là gì?

Khải Đăng bật dậy như lò xo. Anh ngồi lên mép giường nhìn bà Đại Lâm, đôi mắt mở to chỉ Hạ Y:

- Bác ! Bác... bác nói... Hạ y là...

- Con gái ta.